

Arrest

nr. 300 050 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DURAN RODRIGUEZ
Ten Wijngaarde 4/101
9150 KRUIBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat B. DURAN RODRIGUEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 mei 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 augustus 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun-etnie te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Shahi in de provincie Laghman, waar u heel uw leven woonde. U ging naar school en studeerde af aan de universiteit.

U stelt dat u gedurende een periode van twaalf of dertien jaar een bezinestation had. U leverde brandstof aan het hoofdpolitiekantoor, de taliban zei dat u dat niet mocht doen. U leverde ook brandstof aan sites van een Afghaans bedrijf. Wanneer u brandstof ging leveren aan deze sites werd u vaak aangevallen door personen die gelinkt waren met Hezb i-Islami. Nadat u het bezinestation heeft verkocht, stelt u geen problemen meer gehad te hebben met deze personen, dit zou tevens ook niet de reden van uw vertrek zijn geweest.

In de vierde maand van 2021 zouden er veel en hevige gevechten geweest zijn in uw streek, zo ook bij een militaire basis die werd aangevallen door taliban. De taliban lieten niemand toe om de lichamen te gaan halen bij de basis. Vrienden van uw oom vroegen hem of hij kon helpen om het lichaam van hun zoon uit de basis te halen. Ze dachten dat uw oom kon helpen omdat zijn broer, nl. uw vader, een 'malik' was. Uw oom vroeg aan u wat jullie konden doen en u zei dat jullie met de taliban moesten gaan praten. Uw oom vond het nummer van een talib, belde hem op en vroeg of jullie het lichaam van die kennis mochten gaan halen; de talib zei dat jullie eerst naar hen moesten komen om daarvoor toestemming te krijgen. U en uw oom gingen naar de taliban die in een naburige moskee zaten, de taliban zei dat jullie toestemming hadden om het lichaam op te halen. Ze zeiden dat ze de ouderlingen van dat dorp naar de basis hadden gestuurd om de soldaten te overtuigen zich over te geven, de taliban belde dan naar de ouderlingen en vroegen om het lichaam mee te nemen. Na dertig minuten kwamen de ouderen terug maar ze hadden geen lichaam bij, de ouderen zeiden dat men had gezegd dat er in de basis geen doden waren. De taliban werden kwaad op u en uw oom en vroegen waarom jullie waren gekomen, u pakte uw telefoon en belde naar een officier op de basis, wiens nummer u had via de familie die om hulp vroeg. De officier zei dat jullie het lichaam mochten komen halen. Toen de taliban dit hoorde zeiden ze ineens dat jullie het lichaam niet mochten gaan halen. U en uw oom gingen dan terug weg. Toen u de moskee waar de taliban zat verliet, belde u opnieuw naar de officier en vertelde u dat de taliban u niet toeliet om het lichaam te komen halen. Even later belde de officier u terug op en vroeg waar de taliban zich bevonden, u zei dat de taliban in de moskee zat. Later op de dag werd die moskee aangevallen met raketten, hierbij stierven enkele taliban en raakten anderen gewond. Na de aanval belde de taliban naar uw oom en beschuldigde u en uw oom van spionage. Drie dagen na de telefonische bedreiging hielp uw moeder u om het land te verlaten. Na het verlaten van het land werden er nog 3 brieven vanuit het districtscentrum gestuurd, hierin werd u gevraagd om u aan te melden.

U bent rond 18 mei 2021 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer zeven maanden geduurd. U heeft in Bulgarije op 20 oktober 2021 en in Oostenrijk op 18 december 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België aan op 28 december 2021 en u heeft op 5 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: een contract met het hoofdkwartier van de politie, brieven van het districtshuis van na de val, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een brief die uw vader aanduidt als malik, schooldocumenten, en documenten van uw werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid

2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Er dient te worden vastgesteld dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, voordat u in België een asielverzoek indiende, nl. respectievelijk op 20 oktober 2021 en 18 december 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een asielverzoek te hebben ingediend en houdt u vol dat er enkel vingerafdrukken van u werden afgenomen in beide landen (CGVS, p.14). Dit alles strookt niet met de informatie in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Bijkomend, de vaststelling dat u noch in Bulgarije noch in Oostenrijk de uitkomst van uw asielverzoek heeft afgewacht, wijst op een gebrek aan vrees in uw hoofde en komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Vervolgens, wat uw problemen met de taliban betreffen, de reden waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Immers moge men verwachte dat u ook bij de DVZ over uw werkelijke vluchtaanleiding zou hebben verteld. Zo dient er te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België enkel en alleen verklaarde dat u problemen had met de taliban vanwege contracten tussen de overheid en uw benzinstation (CGVS vragenlijst, opgemaakt door een medewerker van DVZ, vraag 5). U maakte er op geen enkel moment melding van de problemen met de taliban naar aanleiding van de aanval op een basis waarbij een bevriende jongeman van uw oom om het leven zou zijn gekomen en diens familie zijn lichaam met jullie hulp wilde recupereren. Ook van enige verdenking van spionage, naar aanleiding van de aanval van de overheid op een plaats waar taliban aanwezig was, is er geen enkele sprake. Dit is opvallend. Dat u inconsistente verklaringen aflegt wat betreft de problemen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, doet onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Dat u op het CGVS plots met een heel ander verhaal op de proppen komt, is dan ook veelzeggend.

Daarenboven wijst het CGVS erop dat u tijdens het persoonlijke onderhoud zelf aangeeft geen problemen meer te hebben gehad ten gevolge van de contracten die u had met de overheid toen u nog uw benzinstation had (CGVS, p.8-9). U gaf zelf duidelijk aan dat u het land niet verliet vanwege deze brandstof-gerelateerde problemen (CGVS, p.7). Echter, bij de DVZ zijn het net wel deze problemen die er u zouden hebben toe aangezet Afghanistan te verlaten. Meer zelfs, u voegde er bij de DVZ aan toe dat u omwille van de verkoop van brandstof aan de (toenmalige) overheid meerdere keren dreig telefoons vanwege de taliban ontving, u op een keer door hen werd beschoten en meermaals door hen werd ontvoerd om na het betalen van losgeld weer in vrijheid te worden gesteld. Al deze elementen, nl. de dreig telefoons, beschieting en ontvoeringen komen op geen enkel moment concreet ter sprake bij het CGVS (CGVS vragenlijst, opgemaakt door een medewerker van DVZ, vraag 5). U stelt wel op het CGVS dat u naar aanleiding van de leveringen al eens werd aangevallen, echter van persoonlijke dreig telefoons of zelfs meerdere ontvoeringen tegen losgeld is er geen enkele sprake. Het heeft er alle schijn van dat u ten aanzien van de DVZ en het CGVS twee verschillende verhalen opdist.

Aangaande de brandstofleveringen duidt het CGVS nog op tegenstrijdige verklaringen die u omtrent deze gebeurtenissen aflegt. Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u dat het de taliban was die voor problemen zorgde - zij bedreigden en ontvoerden u (CGVS vragenlijst) -; tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde u echter dat het niet de taliban was waar u problemen mee had maar dat het personen waren van een groepering genaamd 'Hezb i-Islami'. U stelt duidelijk dat de taliban niet voor problemen zorgde toen u het benzinstation had (CGVS, p.8). Er wordt geconstateerd dat naast het feit dat u op het CGVS verklaarde dat deze problemen niet geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan, ook blijkt dat uw verklaringen in dezer volstrekt tegenstrijdig zijn met uw relaas bij de DVZ, dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft uw asielrelaas op het CGVS waarbij u verdeningen van spionage door de taliban aanhaalt, nl. als gevolg van het trachten te recupereren van een gesneuvelde jongeman op een naburige basis, dienen ook vraagtekens te worden gezet bij de geloofwaardigheid ervan. U verklaarde dat uw oom gebeld werd door vrienden, zij vroegen of uw oom niet kon helpen om het lichaam van hun zoon, die

zou zijn overleden, terug te krijgen uit de militaire basis. Deze mensen dachten namelijk dat uw oom kon helpen omdat zijn broer, uw vader, een 'malik' is. Het is bevreemdend dat men zou denken dat uw vader zou kunnen helpen, uw vader was namelijk niet de malik van het dorp waar de militaire basis zich bevond (CGVS, p.10). Het is ook opvallend dat uw oom uw vader helemaal niet inlichtte en naar u kwam om advies te vragen. Uw verklaring dat u niet wist of uw vader thuis was of niet, is niet afdoende (CGVS, p.10). Gezien de aard van wat uw oom u vroeg kan er toch van worden uitgegaan dat u uw vader, die volgens u malik is en het gewoon is om aangesproken te worden om te helpen bij problemen, op zijn minst op de hoogte brengt of advies vraagt, te meer uw vader werd beschouwd als de persoon die misschien iets kon regelen. U stelde voor om de taliban telefonisch te contacteren om toestemming te vragen om het lichaam te gaan halen. De taliban zouden daarop gezegd hebben dat u eerst bij hen moest komen, wat u dan ook heeft gedaan (CGVS, p.10). Gezien de reputatie van de taliban was het zeker niet zonder gevaar dat u zomaar bij hen zou langs gaan, en al zeker niet zonder eerst het advies van uw vader in te winnen. Dat u dan ook zonder enige aarzeling naar de taliban bent gestapt, zonder u hier vragen bij te stellen, doet zeker de wenkbrauwen fronsen en kan moeilijk worden geloofd.

Na uw aankomst bij de taliban blijkt dat zij al de plaatselijke ouderlingen naar de basis hadden gestuurd. Het is opmerkelijk dat men op de basis het lichaam van de overleden soldaat niet wou meegeven aan de ouderen, maar dat men wel bereid was om het lichaam aan u en uw oom mee te geven (CGVS, p.13). U kan ook niet met zekerheid zeggen waarom ze het lichaam niet aan de ouderlingen wilden meegeven, u geeft aan dat uw verklaring enkel uw eigen opinie is (CGVS, p.13), u kan dus niks met zekerheid stellen.

Nadat u het nieuws hoorde dat men op de militaire basis het lichaam niet wou meegeven aan de ouderen, belde u in het bijzijn van de taliban naar een officier op de basis om uitleg te vragen. U verklaart dat de officier op dat moment zei dat u het lichaam kon komen halen, opnieuw kon de vraag gesteld worden waarom de officier u wel zou toelaten om het lichaam te komen halen maar het eerder niet had meegegeven aan de ouderlingen, die toch een vooraanstaande positie innemen binnen de Afghaanse samenleving. Uw verhaal houdt geen steek op dit vlak. Verder is het ook weinig aannemelijk dat u geen informatie heeft over de officier die u opbelde, u kan zelfs zijn naam niet noemen (CGVS, p.11). Dit is zeer vreemd aangezien u over de contactgegevens van die persoon beschikte en die persoon u ook verder hielp.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kan u niet duidelijk maken hoeveel keer u telefonisch contact had met de officier op de basis. Eerst laat u uitschijnen dat u slechts twee keer telefonisch contact had met de officier (CGVS, p.7), later uit uw verklaringen blijkt dat u in totaal drie keer contact had met die officier (CGVS, p.11). Nog iets later stelt u dat de officier u vroeg waar de taliban zich bevond toen u hem een tweede keer aan de telefoon had (CGVS, p.12). Uw verklaringen betreffende het aantal keer dat u contact had met de officier op de basis zijn onduidelijk, u bent niet in staat om een duidelijk beeld te geven aangaande de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat u de positie van de taliban aan de overheid heeft doorgegeven - wat volgens de taliban de aanleiding was om u te betichten van spionage. U verklaart dat de taliban u en uw oom beschuldigde van spionage, omdat kort nadat jullie bij de taliban waren langs geweest, de moskee - waar de taliban zat - werd aangevallen (CGVS, p.12). U kan geen duidelijke reden geven waarom de taliban specifiek jullie beschuldigde van spionage, er zijn zeker genoeg andere personen/ dorpelingen die de taliban zou kunnen verdenken van het verklikken van hun positie. De moskee waar de taliban zich verschuilde was in een dorp waar er nog personen woonden, deze mensen konden dus zeker ook de positie van de taliban verklikt hebben (CGVS, p.12). Bovendien is een moskee een openbaar gebouw waar gelovigen komen en gaan en dus zowat iedereen dat taliban had kunnen opmerken. Het houdt overigens weinig steek dat een Afghaanse militaire operatie tegen een schuilplaats van de taliban in uw schoenen zou worden geschoven omdat u net diezelfde dag bij de taliban was langs geweest. Aan een dergelijke militaire operatie gaat immers een grondige planning vooraf, te meer er volgens uw verklaringen raketten werden ingezet, wat opnieuw enige militaire voorbereiding en strategische organisatie vergt (CGVS, p.12).

Ten slotte zijn er ook vraagtekens te plaatsen omtrent de brieven die u van de taliban zou gekregen hebben. U verklaarde dat u op 17 mei 2021 Afghanistan verliet en dat de brieven pas na de val van de overheid werden verstuurd vanuit het districtshuis (CGVS, p.13). Dit zou betekenen dat er zeker meerdere maanden zaten tussen de evenementen die u aanhaalt als de reden van uw vertrek en de eerste brief waarin de taliban u en uw oom aanmaande om zich bij hen te melden. Men kan zich afvragen waarom de taliban zo lang zou wachten om iets te ondernemen tegen personen die ze verdenken van spionage, een actie die geleid zou hebben tot een aanval op hun schuilplaats met de dood van enkele medestanders tot gevolg. U geeft ook op geen enkel moment aan dat de taliban naar uw huis zijn gekomen om u en uw oom te zoeken, u stelt enkel dat de taliban in de buurt van uw huis werd gezien (CGVS, p.13-14). Dat de taliban initieel helemaal niks zou ondernemen om u en uw oom te vinden is, gezien de beschuldigingen, ongeloofwaardig.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Vooreerst legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan überhaupt geen bewijswaarde worden toegekend. Wat de kopie van uw 'taskara' betreft, merkt het CGVS bijkomend op dat uw identiteitsgegevens hier momenteel niet ter discussie staan. De kopieën van de documenten die betrekking hebben tot uw werk in het benzinestation hebben geen bewijswaarde, aangezien deze geen betrekking hebben op de problemen die volgens u geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Hetzelfde geldt voor de kopieën van uw schooldocumenten, deze hebben geen enkele link met de door u vermelde problemen en hebben dus geen bewijswaarde. De kopie van het document dat uw vader aanduidt als malik is opnieuw geen origineel stuk, bovendien staat geenszins vast dat de erin vermelde persoon ook effectief uw vader betreft. Dit is door u geenszins aangetoond. De brieven die u van de taliban kreeg na de val van de overheid zijn evenzeer enkel kopieën, geen originelen. Dient hier in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar uw relaas over de ganse lijn ongeloofwaardig wordt bevonden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies

was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen

de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Op 18 december 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij en zijn oom beschuldigd worden van spionage. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij een benzinstation had en brandstof leverde aan het hoofdpolitiekantoor, hetgeen hem verboden werd door de taliban.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker zowel in Bulgarije als in Oostenrijk reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend:

“Er dient te worden vastgesteld dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, voordat u in België een asielerzoek indiende, nl. respectievelijk op 20 oktober 2021 en 18 december 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een asielerzoek te hebben ingediend en houdt u vol dat er enkel vingerafdrukken van u werden afgenomen in beide landen (CGVS, p.14). Dit alles strookt niet met de informatie in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Bijkomend, de vaststelling dat u noch in Bulgarije noch in Oostenrijk de uitkomst van uw asielerzoek heeft afgewacht, wijst op een gebrek aan vrees in uw hoofde en komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede.”

Verzoeker stelt dat hij bij zijn verklaringen blijft en dat hij zowel in Bulgarije als in Oostenrijk louter vingerafdrukken heeft laten nemen. Hij betoogt dat hij in Bulgarije ongeveer 1,5 maand verbleef waarvan één maand in een gesloten centrum en vijftien dagen in open centrum. Verzoeker besluit dat hij in Oostenrijk slechts zeven dagen verbleef.

Verzoekers betoog overtuigt allerm minst daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ontkrachten. De Raad treedt verweerder dan ook bij waar die motiveert dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker wel degelijk beschermingsverzoeken heeft ingediend in andere EU-landen waarbij het feit dat verzoeker de procedures om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk niet heeft afgewacht, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op volgende terechte bevindingen gewezen:

"Vervolgens, wat uw problemen met de taliban betreffen, de reden waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Immers moge men verwachte dat u ook bij de DVZ over uw werkelijke vluchtaanleiding zou hebben verteld. Zo dient er te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België enkel en alleen verklaarde dat u problemen had met de taliban vanwege contracten tussen de overheid en uw benzinstation (CGVS vragenlijst, opgemaakt door een medewerker van DVZ, vraag 5). U maakte er op geen enkel moment melding van de problemen met de taliban naar aanleiding van de aanval op een basis waarbij een bevriende jongeman van uw oom om het leven zou zijn gekomen en diens familie zijn lichaam met jullie hulp wilde recupereren. Ook van enige verdenking van spionage, naar aanleiding van de aanval van de overheid op een plaats waar taliban aanwezig was, is er geen enkele sprake. Dit is opvallend. Dat u inconsistente verklaringen aflegt wat betreft de problemen waarom u Afghanistan zou hebben verlaten, doet onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. Dat u op het CGVS plots met een heel ander verhaal op de proppen komt, is dan ook veelzeggend.

Daarenboven wijst het CGVS erop dat u tijdens het persoonlijke onderhoud zelf aangeeft geen problemen meer te hebben gehad ten gevolge van de contracten die u had met de overheid toen u nog uw benzinstation had (CGVS, p.8-9). U gaf zelf duidelijk aan dat u het land niet verliet vanwege deze brandstof-gerelateerde problemen (CGVS, p.7). Echter, bij de DVZ zijn het net wel deze problemen die er u zouden hebben toe aangezet Afghanistan te verlaten. Meer zelfs, u voegde er bij de DVZ aan toe dat u omwille van de verkoop van brandstof aan de (toenmalige) overheid meerdere keren dreig telefoons vanwege de taliban ontving, u op een keer door hen werd beschoten en meermaals door hen werd ontvoerd om na het betalen van losgeld weer in vrijheid te worden gesteld. Al deze elementen, nl. de dreig telefoons, beschieting en ontvoeringen komen op geen enkel moment concreet ter sprake bij het CGVS (CGVS vragenlijst, opgemaakt door een medewerker van DVZ, vraag 5). U stelt wel op het CGVS dat u naar aanleiding van de leveringen al eens werd aangevallen, echter van persoonlijke dreig telefoons of zelfs meerdere ontvoeringen tegen losgeld is er geen enkele sprake. Het heeft er alle schijn van dat u ten aanzien van de DVZ en het CGVS twee verschillende verhalen opdist.

Aangaande de brandstofleveringen duidt het CGVS nog op tegenstrijdige verklaringen die u omtrent deze gebeurtenissen aflegt. Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u dat het de taliban was die voor problemen zorgde - zij bedreigden en ontvoerden u (CGVS vragenlijst) -; tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde u echter dat het niet de taliban was waar u problemen mee had maar dat het personen waren van een groepering genaamd 'Hezb i-Islami'. U stelt duidelijk dat de taliban niet voor problemen zorgde toen u het benzinstation had (CGVS, p.8). Er wordt geconstateerd dat naast het feit dat u op het CGVS verklaarde dat deze problemen niet geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan, ook blijkt dat uw verklaringen in dezer volstrekt tegenstrijdig zijn met uw relaas bij de DVZ, dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker betoogt dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingen zaken (hierna: DVZ) hem niet de gelegenheid heeft gegeven om uitgebreid alle incidenten toe te lichten die geleid hebben tot het verlaten van Afghanistan. Hij stelt dat hij daarom niet alle redenen van zijn vertrek heeft toegelicht. Verzoeker meent dat zijn vertrek uit Afghanistan een combinatie moet geweest zijn van wat hij verwoordt als 'problemen met de taliban'. Hij stelt dat dit voor hem zowel de problemen met de taliban als met Hezi-Islami dekt. Verzoeker meent dat hij aangeeft Afghanistan verlaten te hebben door een combinatie van problemen die er reeds waren met het uitbaten van het benzinstation als diegenen die zich later voordeden na het willen ophalen van het lijk op de militaire basis. Verzoeker betoogt dat gezien tijdens die laatste feiten er ook geen overheid meer aanwezig was als buffer, hij geen andere oplossing zag dan het land te ontvluchten.

Waar verzoeker zijn interview bij de DVZ bekritiseert en tolkproblemen aanhaalt ter verschoning van zijn gebrekkige verklaringen bij de DVZ, zoals hij ook aankaartte tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (p. 2), moet de Raad vooreerst aanstippen dat verzoeker werd bijgestaan door een onpartijdige tolk die het Pashtou machtig is, die de eed bij aanvang van het interview bij de DVZ heeft afgelegd en,

die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven of bij het noteren andere elementen weer te geven dan hetgeen werd verklaard door verzoeker en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Hoe dan ook kan dit betoog geen ander licht werpen op verzoekers inconsistente verklaringen aangaande het al dan niet gebrek aan concrete problemen met de taliban (persoonlijk onderhoud, p. 6, 8-9) en zijn inconsistente verklaringen op het CGVS aangaande de reden voor zijn vertrek uit Afghanistan (p. 2, p. 7) en de tegenstrijdigheden aangaande de vervolgingsactor (Vragenlijst van 17 juni 2022, vragen 4 en 5; persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker kan aldus allerm minst overtuigen daar hij louter volhardt in zijn vluchtrelaas zoals afgelegd bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zonder een afdoende verklaring te bieden voor zijn wisselende verklaringen hieromtrent. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die eenduidige, consistente en coherente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan en de actor van vervolging. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege aangaande verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij verdacht werd door de taliban van spionage:

“U verklaarde dat uw oom gebeld werd door vrienden, zij vroegen of uw oom niet kon helpen om het lichaam van hun zoon, die zou zijn overleden, terug te krijgen uit de militaire basis. Deze mensen dachten namelijk dat uw oom kon helpen omdat zijn broer, uw vader, een ‘malik’ is. Het is bevreemdend dat men zou denken dat uw vader zou kunnen helpen, uw vader was namelijk niet de malik van het dorp waar de militaire basis zich bevond (CGVS, p.10). Het is ook opvallend dat uw oom uw vader helemaal niet inlichtte en naar u kwam om advies te vragen. Uw verklaring dat u niet wist of uw vader thuis was of niet, is niet afdoende (CGVS, p.10). Gezien de aard van wat uw oom u vroeg kan er toch van worden uitgegaan dat u uw vader, die volgens u malik is en het gewoon is om aangesproken te worden om te helpen bij problemen, op zijn minst op de hoogte brengt of advies vraagt, te meer uw vader werd beschouwd als de persoon die misschien iets kon regelen. U stelde voor om de taliban telefonisch te contacteren om toestemming te vragen om het lichaam te gaan halen. De taliban zouden daarop gezegd hebben dat u eerst bij hen moest komen, wat u dan ook heeft gedaan (CGVS, p.10). Gezien de reputatie van de taliban was het zeker niet zonder gevaar dat u zomaar bij hen zou langs gaan, en al zeker niet zonder eerst het advies van uw vader in te winnen. Dat u dan ook zonder enige aarzeling naar de taliban bent gestapt, zonder u hier vragen bij te stellen, doet zeker de wenkbrauwen fronsen en kan moeilijk worden geloofd.”

Verzoeker geeft aan dat zijn oom bij hem langskwam op het moment dat zijn vader niet thuis was. Hij stelt dat gezien de noodzaak om het probleem onmiddellijk aan te pakken en op te lossen zijn vader hierin niet werd geraadpleegd en zijn oom de taliban contacteerde om dan samen met verzoeker hen even later op te zoeken.

Verzoeker volhardt louter in dit onaannemelijk verloop van gebeurtenissen waarmee hij geen ander licht kan werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op volgende terechte weigeringsmotieven gewezen:

“Na uw aankomst bij de taliban blijkt dat zij al de plaatselijke ouderlingen naar de basis hadden gestuurd. Het is opmerkelijk dat men op de basis het lichaam van de overleden soldaat niet wou meegeven aan de ouderen, maar dat men wel bereid was om het lichaam aan u en uw oom mee te geven (CGVS, p.13). U kan ook niet met zekerheid zeggen waarom ze het lichaam niet aan de ouderlingen wilden meegeven, u geeft aan dat uw verklaring enkel uw eigen opinie is (CGVS, p.13), u kan dus niks met zekerheid stellen. Nadat u het nieuws hoorde dat men op de militaire basis het lichaam niet wou meegeven aan de ouderen, belde u in het bijzijn van de taliban naar een officier op de basis om uitleg te vragen. U verklaart dat de officier op dat moment zei dat u het lichaam kon komen halen, opnieuw kon de vraag gesteld worden waarom de officier u wel zou toelaten om het lichaam te komen halen maar het eerder niet had meegegeven aan de ouderlingen, die toch een vooraanstaande positie innemen binnen de Afghaanse samenleving. Uw verhaal houdt geen steek op dit vlak. Verder is het ook weinig aannemelijk dat u geen informatie heeft over de officier die u opbelde, u kan zelfs zijn naam niet noemen (CGVS, p.11). Dit is zeer vreemd aangezien u over de contactgegevens van die persoon beschikte en die persoon u ook verder hielp.”

Verzoeker benadrukt dat de taliban contact hadden opgenomen met de dorpsouderen die reeds bij de officieren waren om hen te vragen de basis te verlaten. Hij stelt dat de taliban de dorpsouderen dan ineens de opdracht gegeven hebben ook te vragen naar het lijk, waarop de officieren ontkenden dat er een lijk op de basis aanwezig zou zijn. Verzoeker beklemt toont dat de weigering of ontkennen van de

officiëren waarschijnlijk te wijten is aan het feit dat de officieren voorheen al gecontacteerd waren door de familie van het slachtoffer, waarbij er al afgesproken was dat twee familieleden het lijk zouden komen ophalen.

Verzoeker kan met dergelijke post-factum nuanceringen geen verschooning bieden voor zijn weinig aannemelijke alsook gebrekkige verklaringen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die spontaan nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en de nodige interesse en actieve houding toont teneinde verdere duiding te verschaffen omtrent de omstandigheden van zijn vertrek en elementen die rechtstreeks verband houden met zijn vluchtrelaas, in casu de gegevens betreffende de gecontacteerde officier.

Voorts wijst verweerder met reden op volgende bevindingen:

"Tijdens het persoonlijk onderhoud kan u niet duidelijk maken hoeveel keer u telefonisch contact had met de officier op de basis. Eerst laat u uitschijnen dat u slechts twee keer telefonisch contact had met de officier (CGVS, p.7), later uit uw verklaringen blijkt dat u in totaal drie keer contact had met die officier (CGVS, p.11). Nog iets later stelt u dat de officier u vroeg waar de taliban zich bevond toen u hem een tweede keer aan de telefoon had (CGVS, p.12). Uw verklaringen betreffende het aantal keer dat u contact had met de officier op de basis zijn onduidelijk, u bent niet in staat om een duidelijk beeld te geven aangaande de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat u de positie van de taliban aan de overheid heeft doorgegeven - wat volgens de taliban de aanleiding was om u te betichten van spionage."

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker drie keer contact heeft gehad met de officier. Hij meent dat de eerste keer was toen hij samen met zijn oom nog bij de taliban zat, een tweede keer wanneer ze onderweg waren naar huis en een derde keer het de officier zelf was die hem heeft teruggebeld om te vragen waar de taliban juist zaten en met hoeveel ze daar zaten enzovoort. Verzoeker benadrukt dat deze derde telefoon plaatsvond toen hij al terug thuis was en dat dit ongeveer een uur was na de tweede telefoon.

Verzoekers betoog en post-factum nuanceringen kunnen allerminst overtuigen daar hij louter volhardt in één versie van zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande vastgestelde inconsistenties kunnen verschoenen.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege:

"U verklaart dat de taliban u en uw oom beschuldigde van spionage, omdat kort nadat jullie bij de taliban waren langs geweest, de moskee - waar de taliban zat - werd aangevallen (CGVS, p.12). U kan geen duidelijke reden geven waarom de taliban specifiek jullie beschuldigde van spionage, er zijn zeker genoeg andere personen/ dorpelingen die de taliban zou kunnen verdenken van het verklikken van hun positie. De moskee waar de taliban zich verschuilde was in een dorp waar er nog personen woonden, deze mensen konden dus zeker ook de positie van de taliban verklikt hebben (CGVS, p.12). Bovendien is een moskee een openbaar gebouw waar gelovigen komen en gaan en dus zowat iedereen dat taliban had kunnen opmerken. Het houdt overigens weinig steek dat een Afghaanse militaire operatie tegen een schuilplaats van de taliban in uw schoenen zou worden geschoven omdat u net diezelfde dag bij de taliban was langs geweest. Aan een dergelijke militaire operatie gaat immers een grondige planning vooraf, te meer er volgens uw verklaringen raketten werden ingezet, wat opnieuw enige militaire voorbereiding en strategische organisatie vergt (CGVS, p.12).

Ten slotte zijn er ook vraagtekens te plaatsen omtrent de brieven die u van de taliban zou gekregen hebben. U verklaarde dat u op 17 mei 2021 Afghanistan verliet en dat de brieven pas na de val van de overheid werden verstuurd vanuit het districtshuis (CGVS, p.13). Dit zou betekenen dat er zeker meerdere maanden zaten tussen de evenementen die u aanhaalt als de reden van uw vertrek en de eerste brief waarin de taliban u en uw oom aanmaande om zich bij hen te melden. Men kan zich afvragen waarom de taliban zo lang zou wachten om iets te ondernemen tegen personen die ze verdenken van spionage, een actie die geleid zou hebben tot een aanval op hun schuilplaats met de dood van enkele medestanders tot gevolg. U geeft ook op geen enkel moment aan dat de taliban naar uw huis zijn gekomen om u en uw oom te zoeken, u stelt enkel dat de taliban in de buurt van uw huis werd gezien (CGVS, p.13-14). Dat de taliban initieel helemaal niks zou ondernemen om u en uw oom te vinden is, gezien de beschuldigingen, ongeloofwaardig."

Door louter te stellen dat het lange tijdsverloop tussen de feiten en de eerste dreigbrief te verklaren is doordat de taliban het zeer druk moeten gehad hebben tijdens de periode voorafgaandelijk aan de machtsovername, kan verzoeker, de door hem geschetste context in acht genomen, voorgaande omstandige, concrete overwegingen geenszins ombuigen.

Inzake de door verzoeker neergelegde documenten wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. Vooreerst legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan überhaupt geen bewijswaarde worden toegekend. Wat de kopie van uw ‘taskara’ betreft, merkt het CGVS bijkomend op dat uw identiteitsgegevens hier momenteel niet ter discussie staan. De kopieën van de documenten die betrekking hebben tot uw werk in het benzinstation hebben geen bewijswaarde, aangezien deze geen betrekking hebben op de problemen die volgens u geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan. Hetzelfde geldt voor de kopieën van uw schooldocumenten, deze hebben geen enkele link met de door u vermelde problemen en hebben dus geen bewijswaarde. De kopie van het document dat uw vader aanduidt als malik is opnieuw geen origineel stuk, bovendien staat geenszins vast dat de erin vermelde persoon ook effectief uw vader betreft. Dit is door u geenszins aangetoond. De brieven die u van de taliban kreeg na de val van de overheid zijn evenzeer enkel kopieën, geen originelen. Dient hier in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.”

Verzoeker repliceert dat de documenten in zijn bezit wel degelijk legitieme documenten zijn. Hij benadrukt dat de naam van zijn vader als malik vermeld staat en uit de documenten die hij voorlegde van zijn universiteit en taskara blijkt dat het om zijn vader gaat. Verzoeker betoogt dat de neergelegde documenten met betrekking tot het benzinstation wel degelijk relevant zijn gezien dit wel mee deel uitmaakt van de meerdere redenen die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor zijn leven.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. Verzoeker laat de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande een vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan hieromtrent volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de

taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

De Raad herhaalt dat verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande een vrees voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering ongemoeid laat zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

De Raad besluit in casu dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker tot zijn

27 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij universitaire studies afrondde, twaalf tot dertien jaar een pompstation uitbaatte en in de moskee van het dorp religieuze lessen volgde, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Verklaring DVZ van 3 februari 2022, p. 6-7; persoonlijk onderhoud van 12 mei 2023, p. 4, p. 6). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, echtgenote, vijf dochters, twee zonen, twee zussen en broer nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 3). Daarenboven verklaarde hij om de twee à drie dagen contact te hebben met zijn broer, echtgenote en vader en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn echtgenote *“laatste nacht”* gesproken had (persoonlijk onderhoud, p. 4). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde de islam (soenniet) als religie te hebben (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, echtgenote, vijf dochters, twee zonen, twee zussen en een broer nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 3 februari 2022, p. 7-9; persoonlijk onderhoud van 12 mei 2023, p. 3). Daarenboven verklaarde hij om de twee à drie dagen contact te hebben met zijn broer, echtgenote en vader en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn echtgenote "*laatste nacht*" gesproken had (persoonlijk onderhoud van 12 mei 2023, p. 4). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde 6500 euro/dollar betaald te hebben aan de smokkelaar (Verklaring DVZ, p. 12).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de

cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker laat de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen. Hij brengt aldus in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME	H. CALIKOGLU
--------------	--------------